

Arrest

nr. 289 431 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije, Oostenrijk en Frankrijk indiende.

1.2. Op 27 maart 2023 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 30 maart 2023 en verwezen hierbij naar artikel 18.1.c. van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 mei 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.S.], verder de betrokkene, die verklaarde afkomstig te zijn uit Afghanistan, diende op 06.03.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort en identiteitsdocument van Afghanistan (Taskara) in Turkije heeft achtergelaten.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 25.05.2022, in Oostenrijk op 27.06.2022 en in Frankrijk op 20.07.2022. De betrokkene is in Bulgarije gekend als [S.A.], 23.03.1993, M, Afghanistan en in Oostenrijk als [S.A.], 25.04.1993, Afghanistan.

Op 10.03.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (religieus) gehuwd ([S.B.], V, [...], Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan) te zijn en drie kinderen ([S.I.], M, Tapak, Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan; [S.A.], V, [...], Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan; [S.M.], M, [...], Afghanistan, nationaliteit: Afghanistan) te hebben. Zijn vrouw en drie kinderen verblijven momenteel in [...], Afghanistan. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet een maand na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021. Hij reisde naar Pakistan en tien dagen later naar Iran. Na twee tot drie maanden reisde hij naar Turkije. Vier maanden later kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. De betrokkene verklaarde dat hij er verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en er in een gesloten centrum verbleef. Na drie maanden reisde hij naar Servië, tien dagen later naar Hongarije en twee tot drie dagen later naar Oostenrijk. De vingerafdrukken van de betrokkene werden er genomen. Na een maand

reisde de betrokkene via Zwitserland naar Frankrijk. De vingerafdrukken van de betrokkene werden er genomen. Op 03.03.2023 reisde de betrokkene naar België.

Op 17.03.2023 werden de Oostenrijkse en Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 23.03.2023 weigerden de Oostenrijkse instanties en op 26.03.2023 weigerden de Franse instanties de terugname van de betrokkene. Op 27.03.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 30.03.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Bulgaarse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9.00u en 14.00u. De betrokkene is in Bulgarije gekend als [S.A.], 23.03.1993, M, Afghanistan.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België volgens hem een goed land is en er een evenwichtig leven wil hebben. Hij uitte verzet tegen

een overdracht aan Bulgarije omdat de behandeling in Bulgarije heel onmenselijk was. Hij zou zelfs niet terug willen gaan, ook al zou hij er documenten krijgen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Bulgarije verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan, merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België volgens hem een goed land is en hij er een evenwichtig leven wil hebben, merken we allereerst op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de behandeling in Bulgarije heel onmenselijk was, dat hij in de winter opgepakt werd, in een gesloten centrum verbleef en hij zonder kleren in de sneeuw moest gaan liggen en de politie op hem stapte, merken we op dat de betrokkene de verklaringen niet verder aanduidde aan de hand van concrete elementen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat dit vaker gebeurde. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidde en geen elementen aanreikte om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van de betrokkene dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de lidstaat instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Bulgaarse instanties stemden op 30.03.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Dit betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update”), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” van de Bulgaarse autoriteiten, die in april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet is onderdeel van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’ die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA).

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure

werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, blz. 1).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69). De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport,

blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit

detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding op 06.03.2023 dat hij keelpijn en een verkoudheid had. Tijdens het gehoor stelde hij dat wat koorts had, maar dat hij een afspraak had bij een verpleegster. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien

nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 3 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Considérant que la décision attaquée est fondée sur l'article 51/5 de la loi sur les étrangers et sur les articles 3.2. et 18, paragraphe 1, sous b), du règlement du Parlement européen et du Conseil (UE) n° 604/2013 du 26 juin 2013 ;

La défenderesse estime que la Bulgarie est l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile du demandeur ;

a) Covid 19 - crise sanitaire

Il convient de rappeler au défendeur que la crise sanitaire, qui a commencé en mars 2020 à la suite de la découverte et de la propagation du coronavirus Covid-19, est toujours en cours.

Bien que la fermeture des frontières ne soit plus effectuée, de nombreuses mesures sanitaires sont en place.

C'est dans ce contexte que les autorités bulgares, ont accepté de reprendre vouloir Monsieur Sadat.

Que la crise sanitaire actuelle empêche tout transfert sain et sûr;

La décision contestée ne dit pas un mot à ce sujet, bien que cet élément rende en soit le transfert impossible.

En outre, la défenderesse doit demander et obtenir des assurances expresses sur les mesures prises en Bulgarie en rapport avec le Covid-19, sans lesquelles la santé et la vie de la requérante seraient mises en danger et les articles 2 et 3 de la CEDH pourraient être violés.

Que les médias dénoncent la forte contamination au Corona dans les centres pour migrants en Bulgarie :

Que dans ces conditions, le requérant ne peut être renvoyé vers la Bulgarie.

b) Raisons personnelles de refus

- Présence familiale en Belgique

Monsieur Sadat n'a aucun membre de la famille en Belgique.

- Prise d'empreintes digitales et détention en violation des droits

Le requérant a demandé une protection internationale en Bulgarie, ce qui est même confirmé par la décision.

Que lors de son séjour en Bulgarie, il n'a pu avoir accès ni aux informations quant à la procédure d'introduction d'une demande d'asile ni quant à l'accès aux soins de santé,

Qu'il dit clairement lors de son interview :

"Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de behandeling in Bulgarije heel onmenselijk was, dat hij in de winter opgepakt werd, in een gesloten centrum verbleef en hij zonder kleren in de sneeuw moest gaan liggen en de politie op hem stapte, merken we op dat de betrokkene de verklaringen niet verder aanduidde aan de hand..."

(Décision p. 3)

Ce qui constitue en soi une violation manifeste de l'article 3 de la CEDH, le traitement pouvant être considéré comme inhumain et humiliant, le requérant était déjà dans une situation de vulnérabilité par sa qualité même de demandeur d'asile.

Qu'il n'avait aucune possibilité de déposer plainte comme le suggère la partie adverse, ne maîtrisant pas la langue bulgare et étant privé de liberté ;

Le requérant n'a pas eu la possibilité d'être interrogé ni d'obtenir des informations sur ce qui se passait.

Il a été contraint de donner ses empreintes digitales, de manière totalement involontaire et forcée en présence de policiers brutaux.

- Attaches avec la Belgique

Le requérant est en Belgique depuis 13.11.2022.

Le requérant a développé une vie privée en Belgique.

Une mise en balance des intérêts doit être effectuée conformément à l'article 8 de la CEDH.

Sur cette base, le requérant invoque l'article 8 de la CEDH, qui impose aux États membres le respect de la vie privée.

Votre Conseil du 18.12.14 l'a indiqué:

"Comme le requérant n'a jamais bénéficié d'un droit de séjour non préférentiel en Belgique, il convient, selon la CEDH, d'examiner s'il existe une obligation positive pour l'État de maintenir et de développer le droit à la vie familiale (CEDH 28 novembre 1996, Ahmut c. Pays-Bas, § 63 ; CEDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, § 38).

Cela se fait sur la base du test du "juste équilibre", qui est une évaluation équitable. Si, après ce test, la mise en balance des intérêts montre qu'il existe une obligation positive pour l'État, il y a alors violation de l'article 8, paragraphe 1, de la CEDH (CEDH 17 octobre 1986, Rees c. Royaume-Uni, § 37). L'étendue des obligations positives qui incombent à l'État dépend des circonstances précises du cas d'espèce.

Dans le cadre d'une appréciation équitable, un certain nombre d'éléments sont pris en compte, notamment la mesure dans laquelle la vie familiale et privée est effectivement interrompue lors de l'expulsion vers le pays de destination, l'étendue des liens dans l'État contractant, ainsi que la présence d'obstacles insurmontables empêchant le développement ou la poursuite normale et effective de la vie familiale et privée ailleurs. Ces éléments sont mis en balance avec les éléments de contrôle de l'immigration ou les considérations d'ordre public présents (CEDH 28 juin 2011, no 55597/09, Nuñez c. Norvège, par. 70).

La requérante soutient que la défenderesse avait connaissance de son mariage et du fait qu'elle avait introduit une demande de regroupement familial à l'égard du conjoint concerné. De plus, cela n'est pas nié dans la note. Il ne ressort en aucune façon des motifs de la décision attaquée ni des documents du dossier administratif que l'évaluation équitable qui devait être faite à la lumière du test du juste équilibre avant l'adoption de la décision attaquée aurait eu lieu. Par conséquent, on ne peut pas exiger de la partie défenderesse qu'elle indique à ce stade, dans sa note, un certain nombre d'éléments qui joueraient un rôle à la lumière de l'article 8 de la CEDH. Ainsi, lorsque, lors de la préparation ou de l'adoption de la décision attaquée, cette mise en balance équitable des intérêts n'est pas démontrée, le Conseil ne peut que constater que, en prenant la décision attaquée, la défenderesse ne s'est pas conformée à l'appréciation qu'elle était en droit de faire au regard de l'article 8 de la CEDH et qui lui est également imposée dans le cadre du devoir de diligence. Le Conseil ne peut pas procéder lui-même à cette mise en balance des intérêts sans se substituer au Conseil (cf. RvS 26 juin 2014, n° 227.900).

Le remède est bien fondé dans la mesure où il est discuté. (Conseil d'État, n° 135 526 du 18 décembre 2014)

Que l'obligation de motivation a été violée et la décision attaquée doit donc être annulée.

Que les autorités administratives sont obligées de donner les raisons explicites et adéquates dans leurs actes administratifs de sorte que : "La motivation imposée doit exposer dans l'acte les considérations juridiques et factuelles sur lesquelles la décision est fondée" ;

À cet égard, il ne suffit pas de se contenter de citer l'article de la loi sur lequel l'acte administratif est fondé. Les faits qui ont conduit à l'application de la loi doivent également être mentionnés. Le raisonnement juridique de l'autorité administrative doit être exposé afin qu'il puisse être compris par l'individu et censuré par le Juge. (S.SAROLEA, " La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité ", J.T. 1997, n°5834, p.165) ;

Ce faisant, la partie adverse viole le principe de diligence raisonnable, tel que le principe général de la motivation formelle des actes d'exécution ;

Que l'ordre de quitter le territoire a été délivré sans examen approprié de tous les éléments de l'affaire qui étaient connus du défendeur au moment de sa décision ;

On constate avec étonnement que, bien que le requérant ait clairement indiqué qu'il risque d'être renvoyé vers l'Afghanistan par la Bulgarie, rien n'est mentionné dans la décision quant à ce risque de refoulement vers l'Afghanistan.

Le requérant reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte de la situation en vigueur en Afghanistan au moment de la prise de son ordre de quitter le territoire.

Le requérant cite plusieurs extraits de rapports concernant la situation sécuritaire dans ce pays dont il ressort qu'il y a une intensification des violations des de l'Homme. Il estime qu'elle ne peut être exclu qu'il soit victime de traitements inhumains et dégradants au vu des informations qu'il renseigne en cas de retour en Afghanistan.

Il reproche également à la partie défenderesse de ne pas avoir pris en considération ses déclarations relativement à la situation sécuritaire prévalant dans son pays d'origine.

Le requérant estime que dans ces conditions, la partie défenderesse ne peut le remettre aux autorités bulgares sous peine de violer l'article 3 de la CEDH car il n'a pas eu la possibilité de leur faire valoir en temps utile les craintes qu'il éprouve à l'égard de son pays d'origine.

Par votre arrêt du 16.4.20, n°235.189 :

« Le Conseil rappelle qu'un ordre de quitter le territoire ne peut être pris violation des droits fondamentaux protégés par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il est exact, ainsi que le soutient la partie défenderesse dans sa note d'observations, que la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention (voir CEDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques de la partie requérante dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : CEDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; CEDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; CEDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/Turquie, § 73 ; CEDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 68).

Il ressort néanmoins de la jurisprudence de la Cour qu'exceptionnellement, dans les affaires où la partie requérante allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir CEDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la Convention »

La défenderesse omet de prendre en considération cet élément dans sa décision, se fondant ainsi sur une conclusion de fait erronée et violant en tout état de cause le principe d'exactitude et de diligence, étant donné que ces informations lui ont été clairement communiquées.

Il convient de souligner que le défendeur était conscient de tous ces éléments, car ils ont été clairement énoncés lors de l'audience de Dublin.

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ; (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Que votre Conseil a déjà admis que "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH" (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Il est incontestable que, en ne tenant pas compte des éléments personnels de ce dossier, la partie adverse a violé l'obligation de motivation et que la décision attaquée doit donc être annulée ;

c) Existence de déficiences structurelles dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil en Bulgarie
Considérant que la décision attaquée ne tient pas compte de l'article 3, paragraphe 2, sous a), et paragraphe 3, du règlement Dublin III, qui prévoit l'application du règlement Dublin III :

"Lorsqu'il n'est pas possible de transférer un demandeur vers l'État membre principalement responsable parce qu'il existe de sérieuses raisons de craindre que la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs dans cet État membre présentent des lacunes systémiques donnant lieu à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre responsable continue d'examiner les critères énoncés au chapitre III en vue de déterminer si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'un transfert au titre du présent paragraphe ne peut être effectué vers un État membre désigné sur la base des critères fixés au chapitre III ou vers le premier État membre où la demande a été introduite, l'État membre responsable est celui qui est chargé de déterminer l'État membre responsable".

Qu' en application de la jurisprudence européenne et du règlement Dublin III, le demandeur ne peut être transféré dans un État membre où il risque d'être traité en violation de l'article 3 de la CEDH en raison de carences systématiques et/ou structurelles tant en ce qui concerne la procédure d'asile que les conditions d'accueil et de réception du demandeur du statut de réfugié.

Que, dans le cas présent, la Bulgarie ne doit pas être considérée comme l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale du demandeur en raison des lacunes structurelles et systématiques de la procédure d'asile des candidats réfugiés et de leur accueil ;

Ces lacunes ont été confirmées par diverses sources d'information objectives et par les déclarations même de la requérante lors de son interview DUBLIN ;

Que le demandeur vous présente ces sources et, par conséquent, démontre que la Bulgarie ne peut être considérée comme l'État membre compétent ;

1.

Alors que la défenderesse estime que la Bulgarie comme la Belgique, est signataire de la Convention de Genève de 1951 et partie à la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Il faut donc supposer que la Bulgarie respecte le principe de non-refoulement ainsi que les autres obligations conventionnelles découlant de la Convention de Genève et de la CEDH.

Que l'arrêt M.S.S. de la Cour européenne des droits de l'homme ("CEDH"), et l'arrêt NS de la Cour de justice de l'Union européenne ("CJUE") ont mis fin à la présomption automatique de respect des droits de l'homme par chaque État membre au seul motif que l'État est signataire de la CEDH ;

Que le risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH doit être examiné concrètement par le défendeur ;

La partie adverse admet également que, selon la Cour, il ne peut être exclu que le fonctionnement de ce système dans un État membre donné puisse être soumis à des difficultés majeures entraînant le risque que les demandeurs d'asile, après leur transfert vers cet État membre, se trouvent dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) ou à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (Charte de l'UE) ;

Que le demandeur est un réfugié potentiel ;

Que chaque réfugié potentiel a un profil extrêmement vulnérable ;

En raison des lacunes graves en matière d'accueil et d'hébergement de la Bulgarie la requérante encourt un risque réel d'être placée dans un centre d'accueil surpeuplé où les hommes se sont accumulés avec les femmes, sans aucune intimité ;

Il est possible que le demandeur lui-même ne puisse obtenir une place dans un centre d'accueil, en raison du surpeuplement de la plupart des centres d'accueil et de l'afflux croissant de réfugiés et de migrants en Bulgarie et, par conséquent, elle court le risque de se retrouver à la rue ;

Que la défenderesse adopte la "jurisprudence Tarakhel" de la CEDH mais considère qu'elle ne serait pas applicable en l'espèce parce que la requérante est une femme vulnérable (décision attaquée p. 4) (CEDH, Tarakhel./Suisse, 3 novembre 2014) ;

Toutefois, dans plusieurs cas, la Cour européenne des droits de l'homme a estimé que l'examen du risque d'être soumis à des traitements dégradants ou inhumains en cas d'éloignement devait tenir compte de toutes les conséquences possibles, eu égard à la situation générale dans le pays requis pour la réadmission - en l'occurrence la - et aux données personnelles de la personne concernée (voir, entre autres, ce qui suit) : CEDH, Y./Russie, 4 décembre 2008, §78 ; Saaid./Roumanie, 28 février 2008, §128 - 129 ; Vilvarajah et autres /Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 108 in fine)¹ ;

Que dans un arrêt de février 2012, votre Conseil conformément à la jurisprudence de la CEDH, a jugé que « Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »²

En conséquence, la défenderesse n'est pas autorisée à prétendre, sans examen précis de la situation des réfugiés non accompagnés en Bulgarie, et sans aucune garantie de la Bulgarie concernant l'accueil, l'accueil et la procédure d'asile du demandeur une fois qu'il se trouve en Bulgarie, que "la Bulgarie, comme la Belgique et les autres États membres, soumet les demandes de protection internationale à un examen individuel" (décision attaquée, p. 3) ;

Que le défendeur devrait, au moins, avoir obtenu des garanties individuelles de la part des autorités bulgares ;

Qu'il ne les a même pas demandés ;

Or, Votre Conseil a déjà estimé dans son arrêt du 5/12/22 n°284 670 p. 28 :

Toutefois, le Conseil ne peut ignorer qu'il y a déjà pu constater, dans des cas d'espèce qui ne sont pas sans rappeler celui-ci, qu' « Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l'arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l'arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l'espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert ». (cf. CCE, n°280 105, 14 novembre 2022 ; voir aussi CCE, n° 278 106, 29 septembre 2022 ; CCE, n°278108, 29 septembre 2022 ; CCE, n°279 783, 7 novembre 2022 ; CCE, n°280 106, 14 novembre 2022).

Que la partie adverse aurait dû examiner la situation en Bulgarie des demandeurs d'asile dublinés seuls candidats au statut de réfugié et/ou rapatriés Dublin et obtenir des autorités bulgares les garanties concernant les conditions d'accueil et l'accès à une procédure d'asile effective en Bulgarie conformément aux exigences européennes ;

Que la défenderesse n'a pas examiné la situation des hommes seuls candidats (souvent abandonnés à leur propre sort), candidats au statut de réfugié et/ou de rapatriés de Dublin, ni demandé et reçu des garanties des autorités bulgares concernant les conditions d'accueil et l'accès à une procédure d'asile efficace en Bulgarie, qui soient conformes aux exigences européennes ;

Que le requérant soutient que les conditions d'accueil en Bulgarie ne sont pas conformes aux exigences de l'article 3 de la CEDH ;

2.

Que, dans le cas présent, il ne s'agit pas de forum shopping où le requérant choisirait l'État membre dans lequel il demande l'asile - quod non - mais d'une question de dignité humaine et de respect des droits fondamentaux de tout demandeur de protection internationale ;

Que le requérant a souligné qu'il a été forcé à donner ses empreintes et a été traité de façon inhumaine et dégradante, en violation de l'article 3 de la CEDH et a dénoncé la brutalité de la police bulgares qui ne les considéraient même pas comme des humains (déclaration audition Dublin) ;

Que votre Conseil a déjà décidé (arrêt du 10.12.20 n°251 949) dans une affaire similaire que :

« 4. Dans son recours, la partie requérante évoque, en substance, une situation matérielle extrêmement difficile durant son séjour en Grèce, que ce soit en matière d'accueil après l'introduction de sa demande de protection internationale, ou en matière d'intégration après avoir obtenu le statut de réfugié.

A l'audience, elle insiste en particulier sur les conditions de vie auxquelles elle a été exposée après l'octroi de sa protection internationale, et notamment l'absence de logement décent et stable, de soins de santé adéquats, d'aide financière minimale, et de sécurité, ainsi que ses vaines tentatives pour trouver du travail

et pour s'installer. Elle estime que ces conditions de vie constituent une situation de dénuement matériel extrême contraire à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

En l'espèce, le Conseil constate que les Notes de l'entretien personnel du 27 juillet 2020 sont extrêmement rapides et succinctes sur les conditions de vie de la partie requérante en Grèce après l'octroi de son statut de réfugié vers mars 2017 et avant son départ du pays vers mai-juin 2018, soit pendant une période non négligeable d'environ 15 mois. Peu de questions approfondies ont en effet été posées, notamment sur ses lieux d'hébergement durant cette longue période, sur les soins médicaux dont elle aurait été privée, et sur ses moyens de subsistance après la cessation de de l'aide financière. »

Que de même, Votre Conseil a déjà estimé dans son arrêt du 5/12/22 n°284 670 p27 :

3.2.2.5. Dans la décision attaquée, la partie défenderesse s'est fondée sur le rapport AIDA (Asylum Information Database), intitulé Country Report : Croatia, 2021 Update (ci-après dénommé le « rapport AIDA »), un arrêt de la CJUE C. K., H.F., A.S. contre la République de Slovénie du 16 février 2017, ainsi qu'une réponse du Ministère de l'Intérieur croate du 3 novembre 2022 à sa demande d'information et a considéré que « l'intéressé reste en défaut d'établir l'existence de défaillances systémiques ou généralisées à l'égard des « Dublinés » en Croatie qui placeraient le requérant dans « un dénuement matériel extrême [...] d'une gravité telle [que sa situation] peut être assimilée à un traitement inhumain ou dégradant » ; Considérant qu'en l'occurrence, les allégations de l'intéressé ne sont nullement étayées, en sorte que celui-ci reste en défaut de démontrer in concreto l'existence d'un risque de traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 3 de la CEDH, dans le chef de l'intéressé ; [...] qu'en ce qui concerne un risque possible d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CCE 284 670- Page 27 CEDH du fait du transfert du requérant vers la Croatie, l'analyse du rapport AIDA « update 2021 » sur la Croatie ne fait pas apparaître qu'une personne ne sera pas automatiquement et systématiquement victime de mauvais traitements ou de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du seul fait de son statut de demandeur de protection internationale ; [...] » et « qu'à aucun moment, l'intéressé n'a fourni une quelconque précision concernant toute autre circonstance exceptionnelle qui eût pu justifier, le cas échéant, le traitement de sa demande de protection internationale en Belgique, et qu'il n'invoque aucune problème par rapport à la Croatie qui pourrait justifier le traitement de sa demande en Belgique ». Elle conclut que « les éléments avancés par l'intéressé ne sauraient justifier que les autorités belges décident d'appliquer l'article 17-1 du Règlement 604/2013 ».

Que la CEDH rappelle que les circonstances d'un afflux de réfugiés et de migrants ne dispensent en aucun cas l'État de son devoir de garantir à chacun, y compris aux réfugiés et aux migrants, le respect de ses droits fondamentaux et le respect de la dignité humaine (voir, entre autres, CEDH, 1er septembre 2015, Khlaifia et autres / Roumanie, req. n° 16483/12, §128) ;

L'article 3 de la CEDH stipule que "Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants". Cette disposition réaffirme l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et interdit en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants, quelles que soient les circonstances et les circonstances et les actions de la victime³ ;

Qu'en conséquence, elle était tenue d'appliquer l'article 3.2 du règlement Dublin III et de se déclarer compétente pour examiner la demande d'asile du demandeur ;

Que le fait d'agir en sens inverse constitue une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte de l'UE, qui engage la responsabilité de l'État belge ;

L'affirmation de la partie adverse selon laquelle le renvoi de la requérante vers la Croatie ne constituerait en rien un acte contraire à l'article 3 de la CEDH est fondé sur une évaluation erronée, qui s'appuie sur des informations partiales et tout à fait incomplètes.

Une telle motivation ne correspond en aucun cas au prescrit des articles 1 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ni de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des Etrangers.

Que cette jurisprudence a été confirmée à plusieurs reprises ces dernières semaines, notamment : CCE 5/12/22 n°284 670, CCE, 14/11/2022, n°280 105, CCE, 29/11/2022, n°281 086,

Qu'il est particulièrement interpellant que la partie adverse continue à prendre des décisions de renvoi vers la Bulgarie vue la jurisprudence récente et constante de Votre Conseil ;

Que la décision querellée viole l'article 3 de la CEDH, l'article 4 de la Charte et des articles 2 et de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs.

3.

Il est profondément regrettable que la défenderesse ne mentionne qu'une seule source concernant la Bulgarie, ce qui rend impossible l'objectivation des informations données et peut être renforcé par le fait que plusieurs sources confirment la même chose ;

Par conséquent, les déclarations de la défenderesse concernant les conditions d'accueil humaines en Bulgarie ne sont pas convaincantes ;

Que les médias dénoncent actuellement la situation en Bulgarie quant aux conditions de traitements des demandeurs d'asile :

[...]

<https://www.infomigrants.net/en/post/47894/balkan-route-eu-deliberately-ignoring-border-guard-violence-msf-says>

Quand on lit cela, il est crédible que le requérant craigne avec raison un refoulement vers l'Afghanistan;

Le rapport mentionne également un certain nombre d'obstacles :

Que le rapport remis par la défenderesse elle-même confirme certaines déficiences structurelles citées dans les conditions d'accueil en Bulgarie ;

Que le rapport AIDA indique qu'il existe des obstacles quant à l'accès aux informations et aux soins dans les centres bulgares pour les demandeurs protection internationales transférés en Bulgarie en vertu du Règlement 604/2013 et que les aides peuvent être réduites passé (Aida p :77) ;

Que ledit rapport relève même des manquements dans les centres d'accueils bulgares (Aida p.90)

Que, outre les constatations ci-dessus, le requérant fournit plusieurs articles des médias et d'autres sources fiables qui confirment et renforcent les déficiences structurelles citées du système de Dublin en Bulgarie et qui contredisent le raisonnement de la défenderesse (fondé sur une seule source) :

- Le traitement des migrants par les autorités bulgares

Plusieurs articles de presse dénoncent la maltraitance des migrants par la police bulgare :

[...]

<https://www.infomigrants.net/en/post/45344/dozens-of-migrants-intercepted-in-bulgaria-amid-human-rights-abuse-allegations>

Ce passage confirme le traitement que le requérant affirme avoir reçu des autorités bulgares.

- Les structures d'accueil

La base de données d'information sur l'asile (Aida 2022) a fait part de ses préoccupations quant aux conditions de vie dans les centres d'accueil pour demandeurs d'asile en Bulgarie :

[...]

(Rapport AIDA -Bulgarie , 2022 p.14)

[...]

(Rapport AIDA -Bulgarie , 2022 p.96)

d) Violation de l'obligation expresse de motivation du défendeur

Alors que l'article 62 de la loi sur les étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 prévoient l'obligation formelle de motivation de l'autre partie ;

L'article 62, paragraphe 1, de la loi sur les étrangers stipule que toutes les décisions administratives doivent être motivées ;

Que la motivation doit permettre au demandeur de comprendre la ou les raisons, tant en fait qu'en droit, de la mesure prise à son encontre ;

Que la loi du 29 juillet 1991 renforce l'obligation formelle de motivation ;

L'étude du HCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" indique que les circonstances individuelles et contextuelles doivent être prises en compte lors de l'examen de toute demande d'asile ;

Que la motivation formelle (ou explicite) "élargisse ces motifs en les incluant explicitement dans la décision elle-même" ;

Que la décision contestée ne doit pas répondre à tous les appels, mais au moins au déterminant ;

Que les voies de recours ou les motifs déterminants sont ceux qui soutiennent principalement la décision ;

Que les motifs de la décision doivent être suffisamment forts ;

Que les motifs de la décision doivent être étayés par le dossier administratif de la partie adverse et par les faits connus de l'affaire ;

Si les motifs de la décision contestée ne sont pas étayés dans le dossier, la motivation doit être considérée comme insuffisante⁴ ;

Que le défendeur ne peut pas se contenter de rejeter les déclarations faites par l'intéressé sur la base d'une simple appréciation subjective ;

Que dès lors, la décision attaquée doit pouvoir être annulée car elle est illégale ;

[...]

En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur SADAT et, au vu de ses problèmes de santé, tout éloignement vers la Bulgarie pour autant que cela soit possible, quod non, comporterait un risque majeur car Monsieur SADAT n'aurait pas la possibilité d'être

soigné par manque de soins et de structure appropriée et n'aurait pas non plus la possibilité d'accéder au traitement.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts du requérant. Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas traité cette demande de manière individuelle et de manière spécifique alors même que toutes les données propres au cas lui ont été communiquées par ailleurs.

Ce faisant, la décision viole la disposition de l'article 8 de la CEDH.

Par ailleurs, il n'est nullement exclu qu'en cas de retour en Bulgarie, Monsieur ne soit pas soumis à un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

La partie adverse n'a nullement examiné cette éventualité et n'a pas correctement évalué la situation de Monsieur SADAT.

Or, il est de jurisprudence constante que l'Office des Etrangers ne peut faire l'économie d'un examen approfondi du risque au regard de l'article 3 de la CEDH avant un éloignement vers le pays d'origine, le Maroc.

La décision querellée ne comporte aucune indication à ce titre.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 3 de la CEDH et l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen et doit, par conséquent, être annulé."

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten overwegingen in de bestreden beslissing op te nemen omtrent de sanitaire crisis (COVID19), doch maakt geenszins aannemelijk dat er heden nog een dergelijk besmettingsgevaar is dat het niet mogelijk zou zijn om te reizen naar of te verblijven in Bulgarije, het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder nog enig motief zou dienen te voorzien inzake de problemen die er maanden geleden waren ingevolge de wereldwijde pandemie.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker voornamelijk aangeeft van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en de redenen aangeeft waarom hij niet akkoord kan gaan met de verschillende overwegingen in de bestreden beslissing.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker door te duiden dat hij geen enkel gezins- of familielid in België heeft niet aantoonde dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien.

Verzoeker beweert dat hij toen hij in Bulgarije was niet werd geïnformeerd omtrent het verloop van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en inzake de toegang tot medische zorgen. Los van de vraag of deze bewering enige grond heeft kan de Raad hieromtrent slechts vaststellen dat het gebrek aan informatie verzoeker niet heeft verhindert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij niet aannemelijk maakt dat de voorgehouden gebrekkige informatieverstrekking ertoe

leidt dat zijn verzoek niet deugdelijk zal worden onderzocht. Verzoeker toont ook niet aan dat hij medische problemen had in Bulgarije en hem gezondheidszorgen werden ontzegd.

Door uiteen te zetten dat hij, toen hij werd gehoord, aangaf op een bepaald ogenblik slecht te zijn behandeld in Bulgarije toont verzoeker niet aan dat verweerders beoordeling van zijn verklaringen kennelijk onredelijk of verkeerd is. Verweerder erkent in de bestreden beslissing immers dat de politiediensten in Bulgarije, wanneer deze worden geconfronteerd met illegale grensoverschrijdingen, soms hardhandig dienen op te treden, doch dat dit niet impliceert dat er steeds sprake is van een ongerechtvaardigd gebruik van dwang. Verweerder heeft ook benadrukt dat de politie geweld mag gebruiken "*binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid*" en overwoog dat niet blijkt dat deze grenzen werden overschreden. Hij heeft hierbij aangegeven dat uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat hij niet tot medewerking bereid was. Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift door te stellen dat hij niet wenste dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije werden genomen en er daarom dwang diende te worden gebruikt. Aangezien verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgebracht naar Bulgarije zal verzoeker, die reeds een verzoek om internationale bescherming kon indienen, ook niet opnieuw worden geconfronteerd met de problematiek van een onwettige grensoverschrijding. De toelichting van verzoeker dat hij niet de mogelijkheid had om een klacht in te dienen tegen de politie omdat hij geen Bulgaars spreekt, dat hij – na zijn illegale binnenkomst in dat land – van zijn vrijheid werd beroofd en dat niet afdoende informatie kreeg laten hier niet anders over denken. Ook de foto van een man met een mondmasker die een kleine kwetsuur heeft aan de neus, die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, laat de Raad niet toe te oordelen dat de argumentatie van verweerder kennelijk onredelijk is. De Raad kan daarenboven zelfs niet met zekerheid vaststellen of het een foto van verzoeker is en wanneer deze werd genomen.

Verder moet worden aangegeven dat verzoeker door uiteen te zetten dat hij sedert 13 november 2022 in België verblijft en door een theoretische beschouwing uit een arrest van de Raad weer te geven, niet aantoonde dat de bestreden beslissing enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van zijn privé- of gezinsleven in het gedrang brengt.

Gelet op het feit dat verzoeker – die reeds een arts kon consulteren – niet aantoonde enig ernstig gezondheidsprobleem te hebben kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het niet verzorgen van zijn gezondheidsproblemen aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM.

Aangezien de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoeker naar Afghanistan wordt gerepatrieerd, maar slechts bepaalt dat hij naar Bulgarije kan worden overbracht om zijn verzoek om internationale bescherming te laten behandelen, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat onderzoeksverrichtingen of overwegingen aangaande de situatie in Afghanistan vereist zouden zijn. Een onderzoek aangaande de situatie in Afghanistan dient te worden gedaan door de bevoegde autoriteiten in het land dat, conform de bepalingen van de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk is voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in aanmerking moet worden genomen dat hij dadelijk door de Bulgaarse autoriteiten kan worden gerepatrieerd naar Afghanistan, gaat voorbij aan het gegeven dat verweerder, op goede gronden, aangaf dat zijn verzoek om internationale bescherming in Bulgarije zal worden behandeld, dat hierbij de Europese regels, die ook in België gelden moeten worden gerespecteerd, dat niet kan worden besloten dat, in casu, het vertrouwensbeginsel niet zou gelden en dat vaststaat dat Bulgarije gebonden is door een regelgeving die een verbod inhoudt om personen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen te onderwerpen.

In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker aan dat, indien in een bepaald land structurele gebreken worden vastgesteld bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of aangaande de opvang van verzoekers om internationale bescherming, dat land niet kan worden aangeduid als verantwoordelijk voor de behandeling van een ingediend verzoek om internationale bescherming. Hij voert terecht aan dat in dat geval artikel 3.2 of 3.3 van de verordening nr. 604/2013 van toepassing is. Verweerder heeft hier evenwel rekening mee gehouden en uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat er in voorliggende zaak geen sprake is van structurele tekortkomingen. Verweerder is dus niet zonder meer uitgegaan van het vertrouwensbeginsel dat in regel tussen de lidstaten van de Europese Unie geldt. Verweerder motiveerde dat niet kan worden geconcludeerd "*dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het*

kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.” Hij motiveerde dat “de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen [...]”. In deze situatie is het uiteraard niet vereist dat nog “individuele garanties” worden gevraagd.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met de analyse die door verweerder werd gemaakt omtrent zijn specifieke situatie. Hij houdt voor dat hij als een extreem kwetsbaar persoon moet worden beschouwd en het risico loopt om in Bulgarije in een overvol opvangcentrum te worden geplaatst met onvoldoende privacy of om, gelet op de hoge instroom aan vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen zelfs geen opvang te zullen genieten. In eerste instantie moet worden gesteld dat verzoeker een jonge man is, zonder ernstige medische problemen, die reeds maanden rondreist in verschillende landen waar hij niemand kent en dat hij dus zeer zelfredzaam blijkt te zijn. Hij kan dus niet worden beschouwd als een persoon met een bijzonder kwetsbaar profiel. Daarnaast moet worden gewezen op het feit dat verweerder in februari 2023 een missie naar Bulgarije organiseerde om zich ter plaatse van de situatie te vergewissen. Uit het verslag, dat naar aanleiding van deze missie werd opgesteld, blijkt dat indien een verzoeker om internationale bescherming met toepassing van artikel 18.1.b. of 18.1.c (zoals in casu) van de verordening nr. 604/2013 wordt overgedragen deze persoon opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure om een internationale beschermingsstatus te kunnen krijgen en tot de opvangstructuren. Ook in het AIDA-rapport wordt, zoals verweerder stelt, aangegeven dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure tot het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus kan worden heropend, doorgaans worden ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek, weze het dat dit afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra. In voormeld rapport kan ook worden gelezen dat de reden waarom de opvangcentra in Bulgarije niet overbevolkt raken, ligt in het feit dat veel verzoekers om internationale bescherming onderduiken en verzoeker weerlegt geenszins verweerders vaststelling, die steun vindt in het AIDA-verslag, dat de opvangcentra in 2022 niet volzet waren. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of personen die in het raam van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen de mogelijkheid hebben om hun verzoek om internationale bescherming te laten behandelen en opvang te genieten en brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding. Bovendien moet ook worden opgemerkt dat verzoeker niet onbemiddeld blijkt te zijn, aangezien hij aangaf 9000 euro te hebben betaald aan een smokkelaar om zijn reis te organiseren. Het feit dat hij tijdelijk geen opvang zou krijgen laat dus hoe dan ook niet automatisch toe te besluiten dat hij hierdoor in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Er blijkt immers niet dat hij niet zelf tijdelijk kan voorzien in zijn basisbehoeften. Zijn grief omtrent de op bladzijde 77 van het AIDA-verslag aangegeven problemen die de Bulgaarse overheid heeft om de nodige voorzieningen te betalen geeft op zich geen aanleiding tot de vaststelling dat deze voorzieningen (voeding en medicatie) er actueel niet zijn. Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op bladzijde 90 van het AIDA-verslag geen tekortkomingen in de opvangcentra worden vermeld.

Door te herhalen dat de Bulgaarse overheidsdiensten tegen zijn wil zijn vingerafdrukken namen en hierbij dwang gebruikten, toont verzoeker niet aan dat hij bij de tenuitvoerlegging van de in casu bestreden beslissing dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker werd reeds geïdentificeerd en het komt hem toe om, in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de nodige medewerking te verlenen. De rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekers algemene bemerking dat een staat ook bij een grote toevloed aan vreemdelingen de grondrechten dient te respecteren wordt door verweerder niet in vraag gesteld en laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Daar de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker wordt overgebracht naar Kroatië is verzoekers betoog in dit verband irrelevant.

Er moet ook worden gesteld dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat de enkele verwijzing naar arresten die werden genomen in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak niet nuttig is.

Het gegeven dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwezen naar bevindingen die zijn opgenomen in het AIDA-verslag van 2022 leidt ook niet tot het besluit dat hij zich niet heeft

gesteund op een objectieve bron. Verzoeker brengt nog een aantal citaten aan uit allerhande teksten en persberichten waarbij kritische bemerkingen worden gemaakt over het optreden van de Bulgaarse grenscontrolediensten. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder enige appreciatiefout maakte. Verweerder stelde immers het volgende:

“Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.”

Zoals reeds gesteld zal verzoeker niet opnieuw illegaal de grens dienen te overschrijden en hij dreigt dus niet geconfronteerd te worden met gewelddadige terugdrijvingen aan de grens

In de aan de Raad voorgelegde stukken wordt aangegeven dat vreemdelingen die in het raam van artikel 18.1.d. van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen in Bulgarije soms van hun vrijheid worden beroofd. Verzoeker wordt echter op grond van artikel 18.1.c van de verordening nr. 604/2013 overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten en zijn verzoek om internationale bescherming dient nog verder te worden onderzocht. Hij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat verweerder een zwaar gewicht had dienen te geven aan de kritische bemerkingen die in het AIDA-verslag kunnen worden teruggevonden omtrent de situatie in gesloten centra.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om bij de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk na te gaan of deze vreemdeling niet dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen prima facie geen schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, van de artikelen 3 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK